КООПЕРАЦІЯ ЗА РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ.

До революції кооперація займала ся допомогою дрібним господарствам нанизу і була чисто капіталістичною організацією на горі. Вона борола ся з великим приватним капіталом, навіть складає з приводу сього цілу кооперативну теорію, але вона не творила соціялістичних форм житя, не борола ся активно за соціялізм і уживала ся з всякими режімами під прапором непартійности (відоме сватане центросоюзівців з денікінцями і української кооперації — з жовтоблакитою).

Коли прийшли часи революції, кооперації лишалось піти з своїм апаратом на допомогу Радянській владі, допомогти її своїм досвідом знаня і працювати на користь трудящих.

Але кооперативні верхи не хотіли йти чесно працювати до Радянської влади. Прийшлось повести боротьбу з сими верхами і замінити їх комуністичними силами.

Зараз кооперація удержавнена і веде цілком Радянську роботу і політику.

Тепер можна поставити питане про ролю кооперації в Радянськім будівництві і практично переводити в житє те, що потрібно для роботи, і відкидати все непотрібне.

В пристосованю кооперації до Радянського будівництва виявилось, що частина її роботи є зовсім зайвою (фінансова кооперація, фабрики кооперації і т. и. підприємства), бо ся робота виконуєть ся органами Радянської влади по певним плянам, в яких немає місця нікому сторонному.

Частина кооперації стала робочими апаратами органів влади. Споживча кооперація потроха перетворилась в апарат Наркомпрода і зробилась його розподільчим органом, при чому вона вийшла з обмеженого кола "членів", а стала вселюдною.

Менше всього зорганізованою і використаною на Україні є сільсько-господарська кооперація. Теоретично її вважають в майбутному органом Наркомзема, який нею і буде керувати, але практично вона досі перебуває час самостійного істнованя. Оскільки в с.-г. кооперації найбільше може виявитись самодіяльність окремих груп людий, зорганізованих для збільшеня продукції, остільки с.-г. кооперація має свою будуччину і в початках соціялістичного ладу.

Жовтнева революція дала змогу розумно поставити і вирішити питанє з кооперацією. Все живе залишилось; все що гальмувало житє, або шкодило йому — відмело ся з кону житя.

Пройде ще недовгий час, і спори про кооперацію зникнуть, бо на користь трудящого люду буде працювати весь трудящий люд, обєднаний своїми Радами.

Г. К.

БОЄВІ ЗАВДАНЯ КООПЕРАЦІЇ НА УКРАЇНІ.

На Всеукраїнському зїзді робітничої кооперації представник меншевиків заявив, що незалежна кооперація уявляє собою окопи для робітників. Йому з місця крикнули: не смійте говорити так про робітників, се ви, меншевики, заволодівши кооперацією при гетьмані та Денікінови, окопались в ній проти Радянської влади.

Отсей виклик з місця цілком характеризує ту ролю, яку відіграла кооперація на Україні до її оздоровленя, яке тепер відбуваєть ся.

Се так, але ще не все, бо в дійсности в українській кооперації окопались не тільки меншевики, але і всї другі ріжноманітні соціял-угодовці петлюрівщини і денікінщини. Із окопів мійської Радянської влади приходить ся вибивати меншевиків та спекулянтів, — із сільської — куркулів і петлюрівців.

На Всеукраїнському Зїзді Рад робітничих і селянських депутатів, представників з місць, дано низку даних, котрі свідчать про те, як глибоко вілось куркулївство в селянську кооперацію. Куркулївська кооперація прикриває петлюрівців, заховує її капітали, постачає їх коштами.

Такій антирадянській кооперації повинно бути оголошено немилосердний наступ.

Підчас війни наші червоні войовники вривають ся в ворожий тил, руйнують утворену міжнародним капіталом злодійську сітку, а в нашім червонім тилї остають ся ворожі Радянському урядові сили, котрі розїдають тканину републики, чим сприяють всяким бандитським виступам. В останні дні, перед початком наступу шляхти, верхи кооперативних організацій виробили плян "самообєднаня" на таких підвалинах, при котрих в Радянській републиці, під покришкою кооперації, виникло жовто-блакитне петлюрівське царство.

Сей плян було збудовано на тому, що петлюрівці опанували правлїнями кооперативних організацій правобережної України — після чого лукаво погоджували ся з істнованем Радянської влади, чим старали ся не випустити із своїх рук її економічну базу. Вони гадали обєднати всї антикомуністичні сили кооперації в одну спілку і поставити уряд перед фактом "Єдиної неподільної кооперації". Не дурно ідея такої організації центро-спілки виникла на передодні появленя на арені фігури Юди-Петлюри. Вона значила от що: коли переможе Червона армія, ми, петлюрівські кооператори, залишимось забезпеченими в центро-спілці.

Коли-ж Радянська влада буде розбита, то ми піднесемо гетьманови Петлюрі готовий наслідок нашої праці вірно-підданих.

На сю спробу використати кооперацію проти інтересів робітників та селян комуністична влада повинна була зараз же, негайно, відповісти обєднанем кооператорів з метою захисту і зміцнення радянського уряду. Широкі кооперативні маси одержали таким чином можливість щирого і чесного співробітництва з Червоною армією.

Розумієть ся, ніхто з представників організацій не посміє зараз отверто виступити проти такого обєднаня, не посміє отверто заявити про відмовлене від підтриманя Червоної армії, що обороняє країну від нападів ворогів, але кооператори старої марки досить спритні дипльомати і їм не шкодить потихенько здійснювати те, про що голосно не можна говорити. Їм не тяжко підшукати більш чи менш ввічливу форму для свого саботажу.

Підчас польського наступу вони заявляли: — "у нас нема уповноважень для вступу в кооперативний центр, — будемо чекати!"

— Чого чекати? Чи не того часом, що петлюрівська влада окріпне на правобережній Україні і таким чином обєднане української кооперації фактично стане неможливим? — запитували ми, комуністи.

— О, ні! — відповідали вони, — ми ждемо перемог Червоної армії і звільненя Київа для того, щоби одержати відповідні інструкції від центра.

Але той, хто щиро, не тільки губами але й серцем і волею хоче перемоги, той не жде, а робить її.

Перемоги над польською шляхтою, над куркулївським анархізмом, над петлюрівською зрадою треба було не чекати, а робити, робити з напруженем всїх сил, з підвисшенем всієї волї, з охотою піти на всякі жертви.

От через що негайне утворене Всеукраїнської Спілки споживчої кооперації (Вукосоюз) викликане самою невідкладною необхідністю!

Ся спілка повинна негайно приступити до здійсненя тих боєвих завдань, котрі стоять перед революційною Україною. Всякий саботаж в сій области виявляє собою пряму піддержку ворогів білогвардійців і зраду робітничо-селянській Україні.

Б. Шубін.

(Харківські "Вісти".)

Том Мур в Вінніпеґу.

Вінніпеґські робітники не дали говорити канадійському Ґомперсови.

І Канада має свого маленького Ґомперса на взір американського. Ним є Том Мур, президент домініяльного ремісничо-робітничого конґресу, організації, яка є філією Американської Федерації Праці і веде таку саму, як ся федерація, зрадничу політику у відношеню до робітництва. І ось той маленький канадійський Ґомперс-Мур прибув недавно до Вінніпеґу і мав минувшої пятниці (20. мая) промовляти до вінніпеґського робітництва на публичнім вічу. Велика галя Індостріял Бюра, де мало відбутись се віче, була заповнена ледви в третину, а й ті, що прийшли, були проти "свого" "провідника". Коли предсїдатель віча представив зібраним Мура і той встав з свого місця, щоби розпочати свою промову, присутні на галї робітники, переважно члени Одної Великої Юнії, привитали його буканем, а потім почали співати "Червоний Прапор" і пан президент рад-нерад мусів стоячи слухати тої нелюбої йому пісні. По скінченю співу зі всїх сторін галї почали сипатись на адресу Мура ріжні запити та делїкатні епітети і Мур не міг через ґамір і замішане в галї промовити і одного слова. Але пан президент видко має практику з такими виступами перед робітниками і не дав зараз за програну, а стояв дальше на плятформі. По кількох мінутах він отворив рот і почав щось говорити, але ніхто нічого не міг чути, бо галя дальше гула від ріжних епітетів на адресу пана президента. Пізнїйше робітники почали знова співати "Червоний Прапор", яку то пісню потім знова повторяли, і так на переміну то співом то ріжними запитами і гідними "робітничого лідера" назвами зібрані робітники перешкаджали розпочати Мурови його промову. По півгодинній комедії пан президент рад-нерад мусів сісти з великим носом назад на своє крісло, не виголосивши своєї промови. Тоді встав предсїдатель і розвязав мітінґ, заявивши, що коли члени О.В.Ю хочуть висловлювати свої погляди, то хай самі оплатять собі галю. Підчас цілої тої комедії галя була обставлена поліцією, а в середині галї роїло ся від шпіонів. Так "витають" робітники "своїх" "провідників"!

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

одиноку українську робітничу ґазету на еміґрації в Европі

"НАШУ ПРАВДУ"

орган Комуністичної Партії Східної Галичини.

Виходить раз на тиждень.

Передплата для Америки і Канади виносить $2.00 на рік.

Передплату шліть на адресу:

IWAN PASITSCHNYK,
Theresiengasse 65,
WIEN XVIII., AUSTRIA.

ГЕЙВУД ПРО РОСІЮ.

Виліям Д. Гейвуд, провідник Індустріяльних Робітників Світа (I. W. W.), який був засуджений на 20 років вязниці і під теперішну пору находить ся в Москві, надіслав слідуючу телеграму:

МОСКВА, 16. мая (бездр. телеграма). — Моя історія є слідуюча:

Дня 3. цвітня покинув я дім моїх приятелів в Ню Йорку. В три тижні опісля прибув я до Москви.

Тут задержу ся на конґрес Комуністичного Інтернаціоналу і на инші конґреси.

Поверну до Злучених Держав без сумніву. Мої "бондсмени" не потерплять фінансової втрати.

Дня 24. цвітня опинив ся я в Москві, столиці робітничої републики.

Мрія мого житя здійснила ся!

Тут діти не працюють на своє житє, але ходять до школи. Вони не дістають тут центовик обідів, але найбільше і найліпшу поживу в краю. Найліпші учительські сили дбають про їх образоване. Діти заосмотрені в добру одіж і мають ріжні розривки.

Тут діти не є приневолені працювати довгі години в капіталістичних фабриках, в яких заробляєть ся лише на нужденний прожиток.

Російські діти учать ся, що край належить до них і що коли вони виростуть, то дістануть повну продукцію своєї праці. Властителї фабрик і капіталісти не будуть тягнути зисків з їх праці.

Завдяки революції російське жіноцтво стало зовсім свобідне. Воно не є удержавлене, як про се голошено в ріжних брехнях в Злучених Державах. Жінки в Росії мають нині повні права нарівні з мущинами і можуть промовляти та голосувати до всїх Рад.

Жінкам признано двомісячні вакації перед і після породу дитини.

Кождому робітникови признаєть ся щороку одномісячні вакації. Сей час проводять вони в домах відпочинку, яких в самій околиці Москви начисляєть ся 4.000, а якими є палати аристократії. В цілій Росії число таких домів відпочинку виносить поверх 70.000. Для робітників призначено також всї купелеві місцевости. З огляду на обмежене уживане бездротного телеґрафу не можу подати повного опису сеї орґанізації.

Промисл в Росії робить чудовий поступ. Росія — се надія світа, підчас коли революція є найбільшим історичним здобутком.

Росія є нині небом для політичних збігців, як колись були Злучені Держави для російських збігців в часах царських.

Тут нема такої річи, як безробітє, ні Вол-стріту, ні спекулянтів ні чорноодітих судіїв, які держать в своїх руках долю народа.

Заки поверну до Злучених Держав, буду на конґресах Комуністичного Інтернаціоналу, комуністичної молодіжи і комуністичного жіноцтва.

БЕЗРОБІТЄ В ГОЛЯНДІЇ.

Головний американський консуль в Голяндії Ендерсон доносить з Ротердаму, що там в останних часах ширить ся безробітє, яке найтяжше відбиваєть ся на робітниках діяментового тютюнового і шкляного промислу. В другій половині лютого — говорить Ендерсон — в Голяндії було без занятя 75 проц. робітників, яких відправлено від праці з ріжних діяментових заведень. Тютюновий промисл, що являєть ся найбільшим в Голяндії також значно підупав і се дуже тяжко відбило ся на тих робітниках, які постійно працювали в тютюнових фабрик. Шкляний промисл також перебуває крізу і фабрики шкляних виробів відділили від праці 20 проц. своїх робітників, а в провінції Твент властителї фабрик бавовняних виробів значно ограничили робітникам години праці. Серед цегляного і паперового промислу в Голяндії також слідно великий занепад.

ОПОЗИЦІЯ СЕРЕД НІМЕЦЬКИХ КОМУНІСТІВ.

(З "Нашої Правди".)

В Центральному Комітеті Обєднаної Комуністичної Партії Німеччини виникла опозиція проти більшости ЦК. і проти політики Виконавчого Комітету Комуністичного Інтернаціоналу. Ся чвара хоч і не зможе розколоти комуністичну партію, одначе може привести до ослаблення цілої партії, яка тепер має найбільшу скількість членів з поміж усїх комуністичних партій (600.000).

Ся чвара в Ц. К. зачала ся з того, що частина його не погодила ся з політикою Виконавчого Комітету III. Інтернаціоналу в італійських справах.

Через розкол в Італії.

Як відомо, III. Інтернаціонал домагав ся, щоб Італійська Соціялістична Партія виключила зі своїх рядів 14.000 некомуністів (центристів). Того-ж домагались і італійські комуністи. Але частина комуністів на чолї з Сераті стояла за спільну працю з некомуністами, боронячи їх тим, що вони, мовляв, були проти останної війни, і забуваючи, що вони саботували революційну роботу серед італійських робітничих мас. Таким робом в Італії в лоні соціялістичної партії, яка вся входила в III. Інтернаціонал, склало ся три течії: 1. течія центристів з Тураті на чолї (14.695 членів), 2. течія обєднавча з Сераті на чолї (98.028 членів), течія чисто комуністична (58.783 членів).

В наслідок прихильности Сераті до центристів, комуністи виступили з І.С. П. і лишили Сераті в купі з Тураті. В тій суперечці Виконавчий Комітет III. Інтернаціоналу став на боцї комуністів. Так само зробив і Центральний Комітет Обєднаної Комуністичної Партії Німеччини, але частина його станула на боцї Сераті і виступила з нього. До таких належать отсї особи: П. Леві, О. Ґрос, Е. Даймиґ, К. Ґелер, А. Гофман, Кляра Цеткіна, П. Екерт, Ґ. Мальцан, І. П. Найман.

Леві проти страйку.

Але отсїєю подією ціла справа не обмежилась і опозиція Леві на виступі з Центрального Комітету не спинилась. В Німеччині виникли великі сутички німецького робітництва з поліцією і білоґвардійською організацією "Орґеш".

Ті мартові боєвища німецьких робітників виникли через те, що надпрезидент Саксонії (або-ж горожанський ґубернатор) соціял-демократ Герсинґ, як і личить його соціял-зрадницькій природі, обсадив поліцією червоний Мансфельд, щоб тим спинити дієву роботу комуністів, які набули великого впливу саме в осередній Німеччині.

У відповідь на се Центральний Комітет Комуністичної Партії видав заклик до загального страйку-протесту проти поведінки державної буржуазної влади. На сей заклик відгукнулось близько два міліони робітників, але боротьба розвинулась у великі боєві сутички і збройні бійки, в яких загинуло чимало комуністів-робітників.

Куди збочено.

Ото-ж саме тоді, коли оті баталії поміж поліцією, військами з одного боку і робітниками — з другого ще не спинились, коли вся преса і соціял-зрадники нападали на комуністів у своїх ґазетах, — ото-ж тоді й П. Леві і собі копитом давай брикати на своїх же таки комуністів товаришів, на членів Центрального Комітету. Він випустив брошуру, в якій обвинуватив Центральний Комітет, що той, мовляв, без потреби видав заклик до боротьби і тим спричинив великі жертви з боку комуністів.

П. Леві не напав на соціял-зрадників, на того-ж Герсинґа, але накинув ся з мокрим рядном на комуністів. Сим він нарушив дисціплїну партії і допоміг ворогам робітничої кляси. За се його виключено було з партії і наказано було, щоб він забрав ся геть з парляменту, де він вже не міг говорити від імени комуністів і партія його депутатом своїм вже не визнає.

Але П. Леві не схотів і тут послухати партії, а лишив ся в парляменті, наче-б нічого не сталось.

Всї комуністи проти Леві.

Невдовзї буде зїзд Обєднаної Комуністичної Партії Німеччини і там буде стверджено виключене з партії Леві і тих, хто піде з ним.

Тимчасом Виконавчий Комітет виступив по боцї Центрального Комітету і осудив поведінку П. Леві.

Так само зробила Комуністична Партія Австрії і Чехословаччини.

Так само наша Комуністична Партія Східної Галичини осуджує політику П. Леві і стає по боцї Центрального Комітету Комуністичної Партії Німеччини.

Інтернаціональна солїдарність робітничих мас усїх країн вимагає, щоб усї комуністи тримались одної політики і додержували дисціплїну в своїй партії. Бо тільки одностайністю своєю може робітнича кляса перемогти своїх ворогів. І сю одностайність повинно ся додержувати скрізь, чи то буде в Польщі, в Галичині, чи в Німеччині, чи на Укарїні.

Бо справа революції в Німеччині є справою галицького бідного селянства і робітництва, бо перемога комунізму в Німеччині принесе перемогу комунізму і в Східній Галичині.

Як подає анґлійська преса, "Гудсон Бей Ко." річне сего року торговлю футрами з північною Росією.

СУМНА КОМЕДІЯ

або

ЗАГАДОЧНА ТАЇНА 105.000.

Дієві особи:

Ферлейко, Ґрудик, Петро Довгий, Немотика (або звичайна Лопата), большевик і ин.

Акт І. Як чай розвивав ся...

ФЕРЛЕЙКО (якого вибрано предсїдателем против правил статута "Дійної Корови", товариства з необмеженою жаждою продаваня шерів — кінчить промову, весело). — Панове! Хоч число 13 є нещасливе, то в сім випадку буде щасливе, бо я завсїгди маю щасте під ч. 13. І наша спілка, що щасливо істнувала 13 літ, розвине ся на славу нашу і (потихо) народну (оплески).

ПЕТРО (вертить ся на кріслї).

ҐРУДИК (уїдливо). Вам, Петре, вже знов завертїло в носї сказати яке слово.

ПЕТРО (дивить ся з під лоба). Або може що? — (до людий) Панове! Я хотїв би звернути вашу увагу на одну річ, яка робить нашу "Дійну Корову" дуже мізерним сотворінєм. Як самі знаєте, Павло Самозванець (Ґрудик) приссав ся до найбільшого дійка і ще нас, заслужених патріотів, штовхає та відгонить, так немовби то ми не належали до товариства "Дійної Корови" і не мали ніяких шерів. Панове! Quouskue tandem abutere Grudyk patientia nostra!? (На салї крики: Говоріть яснїйше! (Петро до себе.) Голота, нічого не розуміє! (до людий) Чи ви знаєте, що Павло цілком нездалий до такої важної позиції? Лишень подумайте, що він навіть цвяха не вміє забити, а брав по десять долярів денно при направі офісу. Щож ви на се скажете? Га? Бив цвяха, та не вдарив його в головку, але бухнув гамером по драбині. Драбина, не то що наш клерк, не звикла до такого, як не скочить в бік, а Павло геп на землю. Та тоді в крик! Я здоровле своє лишив коло народної роботи! Ні! Ми не можемо сему далї терпіти! (Ґрудик поплїснїв) Сему мусить бути вже раз конець. Я взиваю д. Ґрудика, щоб оправдав ся!

ҐРУДИК (встає поволи і усміхаєть ся на силу). Не розумію я чого ви так кричите. Яж прецінь мусїв ратувати ситуацію. Коли ніби не можна було найти карпентера по 5 дол. денно, то мусїв я самий робити по 10 дол. на день. І робив щиро, не трохи свого здоровля лишив. Най Лопата скаже, чи я дармував. Хоч він більше ходив по Джеспер та покурював циґара та за айскрімом бігав що 5 мінут (се все лиш за 265 дол. на місяць), але він таки про те знає. Панове! Я серцем відчуваю, що вродив ся я до народної роботи...

БОЛЬШЕВИК (з салї перебиває). Ая! До народних гроший певно?

ҐРУДИК (закусує зуби). А-а ніби то ви, Петре, не мали нічо таки, або й ви, Андрію? Чого-ж все на мене? Я лише ратував ситуацію.

ФЕРЛЕЙКО. Лопата мають голос.

ЛОПАТА. Панове! Я протестую проти айскріму і кубів, але решта, що п. Ґрудик сказали, то все добре, присяй-бо добре!

ПЕТРО. Най буде як хочете, але ви Павле таки мусите поступити ся. Що ви зробили сего року?

ПАВЛО. А ви що зробили? Та-ж як ви і Андро були головами то нїколи стейтменту не було коррект (доброго)! А сего року ми, що правда, були такі заняті, що нїякого стейтменту не могли зробити і предложити на сей мітінґ, але за то...

АНДРІЙ. (що довший час здержував ся). Ви... ви... що ви собі думаєте? Та я вас!... (кидаєть ся з кулаками на Ґрудика і підсуває їх Павлови під ніс, той побачивши здоровий хлопський кулак і занюхавши чим пахне, подає ся взад.)

ҐРУДИК. Андрію, вгамуйтесь! Андрію...

ГОЛОСИ. Та дайте спокій! Панове!... Хай бодай раз викажуть ся хто більше накрав!... (Крики не втихають).

ФЕРЛЕЙКО (реве). Збори замкнені! (На салї дальше кричать, — дїлять ся на гуртки, — дехто виходить.)

Завіса.

Акт II. Між житєм і смертю.

(В готели на горі, в румі ч. 13, і стїни вуха мають.)

Петро Довгий, Стефан Райко, Ґрудик, Андрій, Василько Хвальцюк, Лев-ович і инші.

ПЕТРО (ходить по кімнаті зігнувшись в три погибелї — потім). Гм, гм, панове! Я думаю, що нам не треба було аж так далеко заходити нині та показувати людям своє правдиве лице. Люди візьмуть на язики.

СТЕФАН. Е що вам містер Довгий тим гризтись. Кажу вам, який ви спіч нині встругнули, то ніхто лїпшого не потрафить. А вам Павле я так плескав, що аж долоні болять. Се нічого. Між добрими приятелями так водить ся. (Бігає від одного до другого і заохочує.)

ПЕТРО (надувшись). Та так! Але Павла таки треба скинути.

ПАВЛО. Ов-ва, як лиш можете!

ПЕТРО. Та ви, Павле, не жалуйте. Ви нассались досить.

ПАВЛО. А ви-б то ні?

ПЕТРО. Та... Але що буде як наша "Дійна Корова" здохне? (Всї похнюплюють голови.)

ХВАЛЬЦЮК (зітхає — на сторону). Ви вже маєте досить, а я ще ні, де я тоді подїну ся?

ПАВЛО (зачувши потїшає). Не гризись Васильку. Я маю ще одну спілку аж в Шікаґо т. з. Endlessgraft. Підеш щери продавати.

ХВАЛЬЦЮК. Ая, я богато шерів продав тамтого року, а ви комішен забрали щей сварили на мене.

ЛЕВ (свище, потім обзирає ся і щось мимрить під носом). Мм... кира... жінка...

АНДРІЙ. Та ви ще не кракайте як ворони. Я хоч трохи забогато штофу заордерував, то правда, але ви Павле з Лопатою доправили, то це нічого. А от довгу так богато, що якби й нас всїх у штанах попродати то ледви стало-би.

ПАВЛО (думає). Гм, як так, панове, то я резиґную. Я вже досить напрацював ся коло народної справи в Альберті. Поїду до Шікаґо. Там теж наші люди. Треба й там продати робітникам трохи шерів, заким мій Endlessgraft задре копита. Отже завтра ви вже самі полагодите всьо як слїд.

ПЕТРО (втїшив ся). Так би й давно було сказати! (Всї дїлять ся на гуртки. Балакають.)

Гурток 1-ий.

СТЕФАН (сумно). От таке! А-я гадав, що ще можна буде вернути до...

ПАСНАК (сумно, перебиває). Ет, не говоріть! Я так само думав, що колись буду гедменеджером, а тепер? (Зітхає. Глядить зі співчутєм один на другого.)

Гурток 2-гий.

ХВАЛЬЦЮК. Ну, товариші! Я казав, не кидайте перлів межи свинї! (Обурено.) Голота!... Тепер я більше для народної справи не роблю. (Показує діраві кишенї від штанів — нишком.) This is between me and starvation!

ЛЕВ (що цїлий час підслухував). Що ти сказав Василю? Я думаю, що я зрезиґную з голови юнії клерків.

ЛОПАТА. Га, га, га! Та нащо резиґнувати коли її й так нема. (Обзирає ся — таємничо.) Знаєте, коло Чіп мену можна з муншайн добрий бізнес зробити... Ти Васильку добрий сейлсмен, щери продавав як гаткейкс, той з сим мігби зробити бізнес. А комішен я дам добий, відбереш і те, що Павло у тебе забрав.

ЛЕВ (свище козачка).

Завіса.

Акт III. Похорон.

(В сю важну хвилю члени спілки "Дійної Корови" вибрали на предсїдателя не щасливого екс-посла з під чорної звізди ч. 13, але екс-прічера і "редактора" з Едмонтону, Магомета.)

МАҐОМЕТ (задихавшись, трохи сплячий, до себе). Добродїй експрічер від индиків колисьто оповідав менї, що одного разу ховав на фармах сиву кобилу, а менї ще більша честь припала! (тїшить ся, — до публики.) Панове! Хвиля трогаюча! Прошу заховати спокій духа і тїла! Най нам Бог... (хоче говорити казане та глянувши на Петра, що почорнїв з гризоти, гамує ся.) Я уділяю голосу д. Довгому.

ПЕТРО (встає — зворушений). Панове! Ви не думайте, що менї легко перенести сю страту. Я вам передше не говорив, а тепер таки мушу сказати.

БОЛЬШЕВИК (з салї). А чи не пізно?

ПЕТРО. Пізно чи нї, а треба вам знати ,що ми робили бізнес за чужі гроші і бізнесу не знали. Всї хотїли більше чести, більше гроший, хотїли бути бізнесовими Наполеонами, а бізнесу не знали. А знане бізнесу в бізнесї, се conditio sine qua non. (Ще більше схвильовано.) Панове, так пропало 105 тисяч народного гроша, а з тим і половина мого... (душить його, говорить уривано.) ма.... маєтку... і... (ридає, кидає ся в крісло, жінка потїшає його).

ЖІНКА. Не жури ся, та половина, то з людий, з фармерів, наше таки лишило ся при нас. А от диви, що бідний Супрун мусить два роки сидїти у Фортї на гард лейбор, а тобі що? Ще вспієш надерти, чи то мало дурних на світї?!

(На салї тимчасом починає ся чимраз більший гамір. Кількох хоче говорити.)

МАҐОМЕТ. Пан Рулик мають голос!

РУЛИК. Панове, а може то ще не так страшно? Може би то ще можна щось порадити? Он мій мувінґ пікчер щось не статкує...

ГОЛОСИ (перебивають його). Сїдайте, буде вже! (Хтось просить голосу.)

МАҐОМЕТ. Добродїй мають голос!

ДОБРОДІЙ. Гей, панове, а що буде з тими депозитами, що я вложив?

ГОЛОС. Ого, пропали!

ДОБРОДІЙ (натиснув шапку на уха і вибіг як опарений з салї).

МАҐОМЕТ. Може хто з добродїїв ще хоче говорити. (Всї мовчать.) Требаж поставити внесок, що вже "Дійна Корова" більше не істнує.

ХТОСЬ ставить внесок, — голосують. Плачі і голосіня жінок. Прічери ґратулюють Магометови, що вміє так добре ховати кінцї, що від "Дійної Корови" і хвостика не лишилось.

Завіса.

І. Наївний.

ЗАЯВА.

Транскона, Ман.

Дня 5. мая с. р. товариство ім Т. Шевченка з Брукленд відіграло в У. Р. Д. представлене п. н. "Як утїк Січинський з станиславівської тюрми". Штуку написав Семен Пилипчук дуже невірно і в масний для себе спосіб. Для мене ся справа стара, одначе мушу заявити, що Пилипчук сказав неправду представляючи себе, що він робив ключі до станиславівської тюрми. Се лож. Ключів він не робив, бо вони були готові. А що менї не можливо було виконати дїло самому, длятого я взяв собі до помочі Пилипчука. Представлене справи Пилипчуком, немов би він відограв головну ролю є неправдою.

Василь Черевко
бувший дозиратель тюрми.